Ч. 195 Середа 30 серпня (12 вересня) 1900. Рік X.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Цісар в Галичині. — По розвязаню парляменту. — Заговор на житє Папи).

Вчера цілий день панував оживлений рух в Кракові, де дожидано приїзду Монарха. Всї поїзди звозили достойників і гостий. Богато публики явило ся на пероні, а товпи залягли площу перед двірцем і уставили ся вздовж зелїзничого шляху, котрим переїздив Цїсар. Дворець і доми вздовж шляху були богато прикрашені і ілюміновані. На чверть години перед приходом поїзду прубув п. Намістник ґр. Піньскиий. Точно після програми заїхав дворский поїзд о год. 7 мін. 5 (після зелїзничого часу) вечером на перон, що був величаво прибраний зеленю і цьвітами. Стіни перону були обвішані китицями і гербами держави і краю. Перон осьвітлювало 13 канделябрів, кождий о 5 полумінях аверівских. Вхід до дворского сальону був прикрашений цьвітами, спроваджеными з Відня, а серед них горів канделябер в бронзу. Украшенєм двірця, яке справді було величаве, займили ся пп. радник цісарский Пштулька і Мих. Парилович. Коли поїзд в'їхав на дворець, уставлена на пероні музика хлопців з заведеня кн. Любомирского заграла народний гимн, а численно зібрана публика піднесла грімкі оклики в честь Цісаря. Цісар стоячи у ваґоні сальоновім при вікні, приглядав ся зібраним товпам. Коли поїзд задержав ся, отворили ся двері сальонового ваґона Цісаря вийшов на перон в товаристві своїх адютантів ґр. Пара і Больфрасса та кількох офіцирів ґенерального штабу. До Цісаря наближив ся відтак і повитав перший Намістник Галичини ґр. Пініньский та представив Монархови краківского делеґата п. Лясковского і старосту п. Залеского. Обернувшись до Намістника висказав Цісар радість, що знов прибуває до Кракова, але заразом і жаль, що так коротко в нїм забавить. Відтак підійшов Цісар до князя епископа Пузини і краківскої капітули, дальше до президента міста Кракова п. Фрідляйна, котрий повитав Цісаря сердечно іменем міста німецкою промовою. Цісар подякував президентови за привіт і запитав его о розвиток міста. П. Фрідляйн представив відтак Цісареви: віцепрезидента міста і начальників секций краківского маґістрату. Відтак приступив Цісар до достойників і шляхти, між котрими стояв презес краківскої ради повітової п. Пашковский, емерит. ґенерал Зменцкий, дальше в польских народних одежах: ґр. Ант. Водзицкий, ґр. Андр. Потоцкий, кн. Марк. Чарторийский, проф. др. др. Милевский, ґр. Людвик Водзицкий, австрийский посол в Штокгольмі, дальше комендант краківскої крипости Флєк фон Фалькенберґ, проф. університету Крайц, радник двора др. Цоль, презес Академії наук ґр. Стан. Тарновский, ґен. Вальдштеттен і мн. и. З кождою із згаданих осіб говорив Цісар по кілька слів. Дальше обернув ся Цісар до директора зелїзниць державних п. Горошкевича і розмавляв з ним кілька хвиль. П. Горошкевич повів поїзд дворский з Кракова до Ясла. На тім скінчило ся приняте. Цісар подавши руку князю-епископови Пузинї, ґен. Земенцкому, ґр. Андр. Потоцкому і ґр. Людвикови Водзицкому, поклонив ся иншим по войсковому і відійшов до поїзду. Пращаний музикою і окликами публики відїхав Монарх о годинї 7 мін. 40 до Ясла, куди прибув о годині 11 мін. 34. Ніч провів Цісар в ваґонї. Нині о год. 6 мін. 15 виїхав Монарх на маневри дворским поїздом до Тарнівця, де цілу ніч тревали роботи коло прикрашеня двірця. Зі стациї Єдличе поверне Цісар до Ясла, де відбуде ся приняте зі сторони представителів властий і анселеня Мають промавляти презес ради повітової п. Котарский і бурмістр п. Менцер.

Віденьскі часописи обгозорюють дальше ситуацию, витворену розвязанем палати послів і розписанем нових виборів. В справі виборчих речинців нема доси нічого певного. Всякі речинці, які подавано в ріжних часописах — між 2 а 15 січня, або між 15 грудня а Різдвом треба уважати цілком довільними. Імовірно що вибори розпічнуть ся вчаснїйше як 15 грудня. Віденьский маґістрат повідомлено вчера урядово о розвязаню палати послів і рівночасно поручено єму зарядити потрібні приготовленя до переведеня нових виборів. — Як чеські ґазети доносять, ухвалив ческий клюб т. зв. правно-державний в Молодім Болеславі на внесенє пос. Пацака резолюцию, в котрій поручено виборцям голосувати при наближаючих ся виборах до ради державної на кождого такого кандидата, що зобовяже ся дальше вести обструкцию.

Сензацийну вість принесли нинїшні телеґрами з Риму. Именно італїяньска поліция перехопила лист, з котрого довідала ся, що американьскі анархісти ухвалили замордувати папу. О тім відкритю поліция сейчас повідомила команданта папскої жандармериї, Талїя Ферріґого. У Ватикані заряджено безпровoлочно як найдальше ідучі средства осторожности. До всїх епископів вислано окружники з порученем, щоби при виїзді богомольців звертали пильну увагу на підозрілі особи. Именно побо-

Чому він мусів умирати?

(З росийского — Антона Чехова.)

Одного красного вечера сидів не менше красний екзекутор Іван Дмитрич Червяков в другім ряді крісел, і приглядав ся крізь льорнету „Дзвонам з Корнвіль". Він бачив, чув і розпливав ся з одушевленя. Але нараз.... в повістях дуже часто повтаряє ся то „нараз". Писателї правду кажуть. Житє повне тих несподіваних „нараз"..... Отже нараз его лице скорчило ся, очи стали немов склянї, віддих завмер в грудях.... Він відложив льорнету від очий, нахилив ся і.... а.... пчих!.... Пчихнув, поважані панове, пчихнув! Пчиханє нїколи і нїгде не було заборонене. Пчихають селяни і поліцмайстри, деколи пчихають навіть тайні радники. То кождому може лучити ся. Червяков нїчогісенько не робив собі з того, обтер ві хусточкою, а що був чемним чоловіком, оглянув ся, чи не перешкодив кому пчиханєм. На жаль аж тепер почав жалувати того, що стало ся. Именно замітив, що старець, котрий сидів перед ним в першім ряді крісел, щось заворкотів під носом, і відтак старанно обтер лисину і карк. В тім старци пізнав Червяков дійстного тайного радника Брізайлова, що служив в міністерстві комунікаций.

— Я его обприскав! — погадав Червяков. Він вправдї не єсть моїм настоятелем, але все таки то не уходить, неприємно. Треба его перепросити...

— Прошу покірнє ексцеленцию простити менї, що я вас обприскав.... Прошу менї вірити, що то стало ся цілком несподївано, без найменшого наміру....

— Прошу, прошу, нічого не шкодить.

— Ще раз впевняю ексцеленцию сьвято і прошу звинити.... Деж би я кому відважив ся на щось такого.... Я не хотів....

— Ах, дайте менї спокій! Позвольте менї слухати співу!

Червяков завстидав ся, усьміхнув ся глупо і дивив ся дальше на сцену. Він там дивив ся, але мимо того не чув вже в собі того блаженного вдоволеня як перед тим. Почав его розбирати неспокій. В часї перестанку між актами наближив ся до Брізайлова, крутив ся коло него, вкінци поборов свою несьмілість і пробурмотів:

— Я обприскав вашу ексцеленцию.... Прошу ласкаво звинити.... я не мав найменшого наміру....

— Ах, лишіть же ви мене.... Я вже забув о тім, а ви заєдно повтаряте своє! — відповів дійстний радник, і его уста дрожали нетерпеливо.

— Забув, а злість видко з очий — гадав Червяков і недовірчиво споглядав на ексцеленцию. — Він навіть не хоче говорити зі мною. Менї треба було точнїйше єму сказати, що менї й на гадку не приходило.... що то лиш цілком природна річ, бо вкінци міг би погадати, що я его хотів оплювати. Тепер може ще так не гадає, але пізнїйше міг би прийти до такого пересьвідченя....

Дома оповів Червяков жінцї о своїй пригодї. Жінка, як єму видало ся, дивила ся на справу трохи легкодушно. Спершу дуже зажурила ся, але відтак цілком успокоїла ся, коли довідала ся, що дійстний радник Брізайлов служить в цілком иншім міністерстві.

— Але все таки годить ся піти до него і перепросити — сказала вкінци. — Инакше погадає, що ти не маєш нїякого вихованя.

— Тож то й є. Я перепрашав его зараз, але він якось так дивно поводив ся.... Не відповів менї нічого рішучого. Не було, правда, часу на те, аби цілу справу представити в правдивім сьвітлї.

На другий день надів Червяков на себе новий мундур, підстриг ся і пішов до Брізайлова, аби перед ним справу розтолкувати.... Коли увійшов до ждальнї, застав там вже множество петентів і зараз по тім появив ся на сали дійстний радник та почав відбирати подання і слухати жалоб. Відправивши кількох просячих, глянув ексцеленция на Червякова.

— Вчера вечером, в Аркадиї, як ваша ексцеленция зволять пригадати собі — почав екзекутор скоро говорити — я пчихнув, і цілком нехотячи, Бог менї сьвідком, цілком мимоволї я вас обприскав...

кують ся, що анархістам могло би удати ся дістатись до церкви сьв. Петра з нагоди заповідженого на жовтень торжества проголошеня папою нових сьвятих. Анґлійска поліция подала італіяньскій названща 8 анархістів, котрі недавно прибули з Америки. Двох з них виїхало до Італії.

Новинки.

Львів дня 11-го вересня 1900

— **Принятє у Цісаря.** Дня 13 с. м. прийме Цісар в Яслі краевого маршалка ґр. Стан. Баденього на чолі депутациї членів краевого виділу, шляхти, духовеньства, двірских достойників, представителів громад і повітів, соймових послів і б. послів до державної ради, разом около 146 осіб. Соймових послів і б. послів до державної ради буде около 20, а межи ними пп. Яворский, ґр. Войтіх Дідушицкий, Барвіньский, Козловский, кн. Павло Сапіга, Адам Єнджейович, Гарапіх, др. Цоль, Стан. ґр. Тарновский, ґр. Коритовский, др. Юґендфайн і ин. Маршалок ґр. Бадені виголосить до Цісаря відповідну промову.

— **Пригоди на маневрах.** З Живця доносять подробиці про ту нещастну пригоду, яка приключила ся в пятницю при вправах полку артилериї в стріляню до мети острими набоями. Вправи в стріляню відбували ся коло Яблонкова. Два артилеристи здіймали з воза набої і подавали їх иншим. Нараз один з них, Стефан Лінчак, через неосторожність упустив ґранат на землю. Набій вибух зі страшним гуком і убив чотирох артилеристів на місци. Тіла нещастних так потрощені, що спершу не можна їх було розпізнати. Сила вибуху була так велика, що віз з набоями покотив ся кільканайцять кроків взад. Вісімнацять вояків, що стояли при сусідних гарматах, потерпіли також тяжкі рани. Раневих відвезено до Живця до шпиталю, а вправи перервано. — Про другу страшну подію на маневрах доносить „Magyar Nemzet“. Дня 4-го с. м. коло Подгорача два полки піхоти: 78 і 79 стріляли против себе сліпими набоями. Нараз в 78 п. п. затрублено: перестали стріляти, а полковий ад'ютант в ґальопі поїхав до команданта противної сторони і доніс єму, що в его полку стріляють острими набоями. Одна з куль влучила якогось вояка в груди, а друга иншого в чоло. Оба вояки погибли на місци. Полковник велів сейчас переглянути карабіни. Вислід ревізиї був такий, що у трех вояків найдено острі набої. Виновників увязнено і відставлено до Подгорача.

— **Пригода на зелізници.** В Острові під Тернополем наїхав поїзд зелізничий на одну селянку і здушив ві на смерть, а товариша ві тяжко поранив. Вина спадає на будника, котрий занедбав замкнути рампу.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповістки.

— Потребую зараз чесного і працьовитого челядника ковальского за відповідним винагородженєм. — Зголосити ся належить до Григорія Бунія, майстра ковальского в Надвірній.

— Продаю мід лісовий кураций ний по 3 зр. 30 кр. за 5 кільо франко. Мід на корм для пчіл по 3 зр. 20 кр. з власної пасіки. Корінєвич, емеритов. учитель в Іванчанах.

О. В. Дем. в Наг.: Школа кондукторів дорогових єсть при Виділі краєвім у Львові в будинку соймовім. Курс науки тревае три роки, і то так, що зачинає ся першою клясою що три роки; а що перший курс розпочав ся в падолисті 1898, то новий, другий курс, розпічне ся в падолисті 1901, і тогди можна буде вписати ся до першої кляси. Наука теоретична тревае від половини падолиста до половини цьвітня, а відтак приходить практична робота при дорогах, під проводом інжинірів. Управителем тої школи єсть тепер інжинір Сьвідковский. Число учеників єсть обмежене (30—40) і приймає ся їх в дорозі конкурсу, отже подавати ся можна, аж коли конкурс буде розписаний. Услівя принятя: 1) Вступний іспит (і той рішає) з математики і ґеометриї в тім обємі, як в трох клясах реальних, а крім того кандидати, котрі не кінчили польских шкіл, мусять складати іспит ще й з польского язика. — 2) Щоби бути припущеним до іспиту, треба мати скінчений 17 рік житя (метрика), здоровлє (сьвідоцтво здоровля від лікаря); сьвідоцтво моральности; неповнолітні, дозволене родителів або опікуна. Крім того кандидати, що хотять одержати стипендию конкурсову, доказ, що не переступили 30 рік житя; бодай 4-ту клясу школи реальної або ґімназиї або 8 клясу виділову (а що тепер нема 8 клясових шкіл виділових, лиш 7-клясові, то ученики з тих шкіл не можуть убігати ся о стипендию); доказ, що не можуть образувати ся на власний кошт. Першеньство мають підофіцири. Кандидати, котрих представлять Виділи повітові або маґістрати і визначать для них стипендиї, або котрі схотять учити ся на власний кошт, мусять мати бодай 3 кляси шкіл середних або 7 виділових. Припускаємо, що Ваш кандидат скінчив таку — новійшу — школу виділову, 7-клясову, і що не має стипендиї анї з Виділу повітового, анї з громади, отже мусів би учити ся на власний кошт, а в таким случаю мусить виказати ся, що має удержанє на цілий час науки. З помежи кандидатів, що хотять учити ся на власний кошт, мають першеньство ті, що викажуть ся вищими кваліфікациями. — Як видите, услівя дуже трудні. Чи не ліпше може було би, щоби Ваш кандидат старав ся вступити до школи промислу деревного в Коломиї або може ще ліпше на практику до торговлі (філія „Народ. Торгов.“ в Городенці). — **Петро О. в Ям.:** III Яке званє єсть поплатне? Щоби хтось не посудив нас, що ми на вибір званя дивимось лиш з т. зв. матеріялістичного становища, длятого скажемо, що про замилуванє до званя, отже про ідеальну его сторону поговоримо пізнійше, а поки що будемо старати ся дати відповідь на повисше питанє. Отже яке званє єсть поплатне? Кожде таке, котре в розмірно короткім часі і при відповіднім вкладі дає можність збільшати дохід і розширяти жерела доходу та не обмежає свободи діланя в тім напрямі. Всяке инше званє, котрому брак повисших условий, єсть не поплатне. — **[illegible] в. Хрін.:** Що сказати тому, котрий обороняє етимольоґію, а покликуєсь на Францию, Анґлію, та Німців, котрі у себе фонетики не впроваджують? — Сказати єму просто з моста, що він дурак, і коли чого не знає та не розуміє, то нехай мовчить і слухає як кітка пчихне, а відтак най скаже їй „дай Боже здоровлє“. — У нас, бачите, люди що ледви научились читати і писати, або лизнули й трошки більше науки поверховно

— Ей, що там, дурниці.... Не говорити о тім. Чого желаете? — обернув ся радник з питанем до найблизшого петента.

— Не хоче мене вислухати! — погадав Червяков. — Видко що тяжко обиджений! Треба ще раз цілу справу представити.

Коли авдиенциї скінчили ся і екселенция хотів відійти до свого бюра, кинув ся Червяков за ним і залепетів.

— Ваша екселенция! Коли сьмію дорогий вам час забирати, то роблю се лиш тому, аби оправдати ся і висказати щиро і чесно мій жаль! То стало ся нехотячи, прошу бути пересьвідченим о тім.

Дійстний радник скривив лице і кивнув недбало рукою.

— Але, пане, я бачу, що ви сьмієте ся з мене! — крикнув радник і щез у дверех.

— З чого тут сьміяти ся? — гадав Червяков. — Мені й до голови не приходить жартувати. Екселенция а не може такої простої річи зрозуміти. Коли так, то не буду більше боронити ся. Чорт его бери! Напишу лист, але моя нога не постане більше на его порозі. Честне слово, що там більше не піду.

Так роздумуючи, прийшов Червяков до дому. Але не написав листу до екселенциї. Ломив собі голову, гадав, гадав, але не міг такого листу зложити, як би хотів. Тому пішов на другий день знов сам до дійстого радника.

— Вчера сьмів я вашу екселенцию трудити — почав говорити, коли достойник приступив до него. — Я не робив того, Боже борони, аби з вас жартувати, як ваша екселенция зволили гадати. Я хотів лиш просити о прощене за те, що при пчиханю мав нещасте обприскати вашу екселенцию.... Але що до жартів, екселенция, як би я міг важити ся? ... А як би я відважив ся щось такого зробити, то де було би відтак винне пошановане для осіб поставлених висше в урядничів сьвіті?...

— Забирати ся! — заричав нараз дійстний радник, цілий синий, трясучись з гніву.

— Шо-о-о? — спитав шепотом Червяков, що мало не зімлів.

— Проч! За двері! — повторив дійстний радник, тупаючи ногами.

Червяков учув, що в груди у нею щось трісло. Не бачучи нічого і не чуючи, поступив ся до дверий, вийшов на двір і поволік ся до дому.

Коли прийшов до дому, не мав вже сили здоймити мундуру, упав на софу, скулив ся і... умер.

НА СТУПНЯХ ЗЕЛІЗНИЧОГО ПОЇЗДУ.

З німецкого — Б. Ґервіого).

Ще стояла рука в руку з ним — мати з сином. Ще лиш кілька хвилин належав до неї, за горло щось ві стиснуло, глухе чувство тревоги приглушувало всьо инше. Добровільно пристав до война, аби лиш піти на війну! Добровільно! Она не розуміла тої сили, тої бурливої молодечої охоти і одушевлене що перло его до спробованя своїх сил в борбі. Але одно знала — ішов від неї в сьвіт, на непевність і небезпечність. Нічо не вплирало на него, ні перестороги ні добрі ради — лише сльози старої женщини, котрої був любимцем, ті сльози палили єму серце, пригнітали душу.... Дуже нерадо взяв ві з собою на дворець, але она не хотіла втратити ні хвильку; хотіла свого сипа бачити ще так довго як лиш можна, хотіла ще раз в послідні хвили спробовати своеї сили....

Раз по раз трясла головою, стискала его за руки; вдивлювала ся чим раз ширійше в ясні очи і благала і молила, аби відступив від страшного наміру та не ішов самохіть на погибель. Але він з любовію боронив ся і старав ся ві все успокоїти.

— Не завдавайте мені такого жалю, мамо — просив і нахилив ся ніжно до слабої женщини. — Пригадайте собі, що я все гадав о чужих краях і людях, все чув в собі бажаня вирвати ся в сьвіт. Погадайте як я жив як невільник і ніколи не тішив ся своїм званем. Назвіть то як хочете, я всьо прийму, але не можу побороти в собі того чувства. Не плачте, мамо, не плачте, не бороніть мені тої радости, що раз в житю сповнять ся мої бажаня.

— Я вже тебе не побачу, сину, ніколи не побачу; за що ти мені то робиш?... Сьвіт такий великий, ти можеш всюди виповняти свій обовязок... я чую, що то мене убє...

— Ні мамо, відваги, пізнайте нове чувство, будьте горді з мене.... Ви такі побожні, такі віручі. Кілько раз ви мені говорили, що Божа рука стереже нас всюди.... Будьте здорові, мамо... то послідний час...

Она не зважала на людий, що довкола стояли, попихали ся і в послідне прощались.

зробили з простої форми і звичаю (з т. званої правописи) якусь страшенно велику науку, якої ніхто в сьвіті не знає а не розуміючи річ плетут щось про етимольоґію, котра з правописию немає ніякого діла, бо етимольоґія то не т. зв. правопись лиш наука о походженю слів. Так само і фонетика; то ані не правопись ані ніяка наука, а просто лиш слово, видумане на назву для зміненого способу писаня слів у нас, так, щоби сам знак (буква) віддавав о скілько можна докладно вимову, або иншими словами, щоби кождий звук мав в письмі свій знак. До того самого стремлять і Німці і Французи і Анґлійці, лиш що там більше розумних людий як у нас, то они з комара не роблять зараз слоня, не сварять ся і за для правописи ані один Німець не перейшов ще на Поляка або Москаля. У Німців тепер в правописи такий хаос, якого ми може ніколи не знали. Суть н. пр. три головні роди правописий (урядових, Німці сьміють ся і називають їх ц. або к. або ц. к. урядово концесионованими) а іменно: єсть пруска, баварска і австрийска правопись урядова; поза тими єсть правопись не урядова або приватна, котрої держать ся переважно часописи, а межи тими знов єсть правопись берлиньска, віденьска, франкфуртска, гамбурска і т. д. Всім же конець хотіла зробити свого часу правопись т. зв. фонетична (проф. Фріке в Бон), котра лиш тому не удержала ся, що стрітило опір у канцлера німецкого кн. Бісмарка, котрий завів був свою власну т. з. бісмарківску. Отже як бачите, то Німці вже давно стремлять до уліпшеня своєї правописи, а що того ще не осягнули зовсім, то просто з тої причини, що у них не таке множество анальфабетів як у нас. Правопись, то звичай, навичка, і єї лекше там змінити, де єсть кільканайцять або кількадесять тисячів письменних, як там де їх єсть кільканайцять або кількадесять міліонів, бо така нагла зміна нарушила би зараз материяльні інтереси (переробляване друкарень, вироблюване нових черенок, перетоплюване стереотипів; в урядах великі трудности, зміна книг і формулярів, блянкетів і т. д.) Так само і у Французів. Доси мають клопіт з своєю дотеперішною правописию та стремлять до єї уліпшеня. Атже як раз тамошне міністерство з днем 1 серпня с. р. видало таке розпорядженя що зміняє не лиш правопись але подекуди й французку граматику так, що ставить все до гори ногами. А є наші „етимольоґи" і „фонетики" о тім всім не знають та й сварять ся після приповідки: Сварім ся діду! Та заяку біду? Нехай тобі твою фонетику чорт...! Нехай тобі твою етимольоґію! Впрочім у Французів єсть і в давній правописи богато такого, що лиш нам здає ся „етимольоґією" а у них єсть „фонетикою" (н. „ou" = у). Так само й Анґлійці (особливо в Америці) стремлять до зміни. А ось цікаве питане: Анґлійці пишуть слово „я" (заіменник) завсїгди і всюди великою буквою „I" а читають „ай"; будьте ласкаві панове „етимольоґи" і „фонетики" не лиш галицкі але й які є та скажіть, яка то правопись чи „фонетична" чи „етимольоґічна"?

— **І. Федуньо в К.:** Мите підлоги чи лугом, чи розпущеним синим каменем не охоронить від гриба, противно, ще буде ему помагати, бо додає вогкости. Сухий воздух і карболїнеум, то одинокі средства які доси випробовані.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 11 вересня. Wiener Ztg. оповіщує розпорядженє міністерства скарбу, дотикаюче виданя 20-коронових нот і випущеня їх в обіг від дня 20 вересня с. р.

Відень 11 вересня. Politische Correspondenz доносить з Пекіну під датою 1. с. м. що хіньска цісарева перебуває в Гсуаннафу. Хіньскі міністри не хотять зложити послам урядових візит.

Пекін 11 вересня. Команданти американьский, анґлійский, японьский і російский оголосили плякатами проклямацию, в котрій управильнюють справу виміру справедливости в дільницях, підлягаючих їх власти. Команданти запоручають удержанє ладу і опіку для мешканців, та взивають їх, аби вернули до звичайних занять.

Льондон 11 вересня. Робертс доносить з Бельфасту, дня 9. с. м., що Френч в поході на Барбертон стрітив по дорозї значний опір, однако удалось ему виперти Бурів з їх становищ, з невеликими для Анґлійців стратами. Буллер займив становища Бурів на горі Шпіцкоп. Анґлійці утратили 13 убитих і 25 ранених.

Надіслане.

— **„Краєвий Союз кредитовий"** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників . . .	аркуш по	5	сот.
2. Замкненя місячні . . .	„	„ 5	„
3. Інвентар довжників .	„	„ 5	„
4. „ вкладників .	„	„ 5	„
5. „ уділів	„	„ 5	„
6. Книга головна	„	„ 5	„
7. „ ліквідацийна .	„	„ 5	„
8. „ вкладок щадничих	„	„ 6	„
9. „ уділів членьских	„	„ 5	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10, I. поверх.

„Зложенє Христа до гробу"

олійний образ 2 м. 80 цм. високий і 1 м. 50 цм. широкий, що надає ся дуже добре як напрестольний образ єсть на продаж за 600 Кор. в „Товаристві штук красних" у Львові.

— **„Краєвий Союз кредитовий"**, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, I. поверх в домі „Просьвіти", приймає вкладки ощадности в довільній висоті і опроцентовує на $4^1/_2$%. Один уділ членьский в „Краєвім Союзї Кредитовім" виносить 50 корон; кождий член може мати більше уділів. При вплачуваню першого уділу належить зложити також вписове в квоті 2 корони на фонд резервовий. Від уділів членьских виплачує „Краєвий Союз Кредитовий" за рік 1899 дивіденду в висоті 5%. — Призбираних гроший уживає „Краєвий Союз Кредитовий" на заосмотрюванє руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведенє користних парцеляций.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в виді листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на стали одинокий підручник для молодежи. Для замовлень в провінциї треба дочислити порто з реком. 15 кр.

Адміністрация „Нар. Часописи".

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посідає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, ціви для ткачів, решета, рогіжки, маґільниці, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дітий і т. п. по дуже низьких цінах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Жовтий, малий віз пакунковий, що переїздив побіч неї мало єї не перевернув.

— Чи ви не бачите? — крикнув урядник сердито.

Ні... она лиш одного бачила, чула лиш одного, доки він не вирвав ся від неї і скоро, в послідній хвилині вскочив до воза. Стояла як скаменіла. Безсльозні очи дивили ся на него, немов би хотіли на віки запамятати собі улюблене лице.

— Будьте здорові, мамо — відозвав ся ще раз голос з отвертого вікна ваґона — будьте відважні, не сумуйте.

Она не сказала ні слова. Бліді уста судорожно тремтіли... она дивила ся і дивила ся все ще в то само місце, коли поїзд вже давно відїхав і послідний облок диму розійшов ся.

— Вже его ніколи, ніколи не побачу — шепнула вкінци і безсильна оперла голову о зимний мур. Аж тепер поплили єї сльози.

*

Паньский льокай вніс елеґантний подорожний куфер, ще раз здоймив капелюх перед панею і відійшов. Жінка банкира стояла при спущенім вікні першої кляси і розмавляла з чоловіком, що ще раз подав їй з перона руку.

— Зроби менї ту одну ласку, Евгене, і не роби такого плачливого лиця — сказала до него глумливо — я дуже добре знаю, як ти тїшиш ся, що позбудеш ся мене на кілька тиждні...

— Присягаю тобі, Ольга....

Она голосно розсьміяла ся.

— Та повага, друже, тобі до лиця; але я немов би вже чула твоє веселе посвистуванє, як будеш виходити з двірця.... отже не муч себе непотрібно. Але ти знаєш Остенда дороге місто і від коли я бачила у Льолї ту нову сукню, не можу успокоїти ся.

— Ну, менї здаєть ся, що ти вже досить річий забрала з собою. Атже твої куфри то правдиві великани!

— А преці не одного не достає. Зажди лиш я пришлю тобі звідтам рахунки, бо справді заосмотрила ся лиш в конечні річи.

— Ти повинна була взяти з собою дитину, я тобі казав о тім.

— Ах, їздити з дітьми то така невигода, а впрочім мої нерви мусять хоч трохи зазнати спокою... правда, чи Пилип ще тут?

— Стоїть там дальше при другім ваґонї і розмавляє з твоєю Ідою. Здаєть ся, що єму так само тяжко розставати ся з нею, як менї з тобою...

Жінка насьмішливо подивила ся.

— Скажи ему, аби уважав на мого Біжу, аби що бідній псичї не стало ся... а тепер бувай здоров!

Ще раз показала ся через вікно срібносіра шведска рукавичка. Банкир припідняв мягкий капелюх.

— Веселої забави! — крикнув до відїзджаючої.

Пилип післав хорошій покоївці поцілуй рукою. Она з вікна махнула хусточкою. Сальоновий поїзд відїхав.

Пані банкирова сиділа вже певнє вигідно на подушках з французским романом в руці. Але єї причуте не омилило єї, бо пан муж виходив саме весело посвистуючи з зелїзничого двірця. Виглядав дуже вдоволено!

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літературним напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улїпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанєм, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і вгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Мариї Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:		В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).